

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарня 29-26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Пунктирність та своєрідність у тематичній організації підтримують, що згідно з тим законом, болячки не могли наступити німці переселення до дислокаційного фонду. У вересні 1926 р. однією з причин поправки пос. Михайлівського, щоб до французький абзац місто Аля підписати

ав переступлення бюджету не лише морально, але й матеріально. В грудні 1926 р. у поправку поновлено, на що мін. Чехович заявив, що міністр і без того є все відповідальний. Тоді також пос. Бірка постановив поправку до скарбового закону, яку сойм прийняв, що отримання кредитів може наступити лише на ухвалення, а не „затвердження“ внесення міністра скарбу.

Нарікання мін. Чеховича на бездумний ригоризм не має ніякої основи, бо коли закон постановляється, що нема додаткових кредитів без попередньої ухвали сойму, то можуть бути тільки дуже рідкі винятки, які оправдувало б надзвичайні видатки, як нпр. повіль, непередбачений зріст війни, або непередуманий видаток. Тимчасом видатки обняті переступленням бюджету, як напр. розбудова залізнь, сітки, не могли бути ані нагліми, ані непередбаченими. Коли такий видаток розитися без ухвали парламенту, то є це відібрання парламентові права господарювати публічним грошем.

Мін. Чехович у своїй обороні став на правому ґрунті. Він не ховався за нікого. Аж оборонець намагався сховати його за постаттю марш. Пісудського.

Дальше на основі праць д-ра Ал. Дубенського, судді Адмін. Трибуналу і високого урядовця мін. скарбу, та теперішнього віце-мін. Гродинського доказує, що в Польщі міністр скарбу є фінансовим диктатором. На підкладі „вечинності сойму“, не а його вики, обвинитель унаслідок, що міністр мав час, змогу і нагоду внести додаткові кредити до сойму — тим більше, що відносно із законом отримання додаткових кредитів є допустиме „тільки на внесення міністра скарбу, ухвалення законодавчим шляхом“. А єдиним речинцем є тут: зарва, негідно, як тільки абереться парламент. Додаткові кредити не є зв'язані а рахунковими замкненнями.

Перейшовши всі стадії вимог сойму в справі переступлення кредитів, зазначає обвинитель, що не сойм був незалежний супроти мін. Чеховича, тільки лавники. Оборонець оправдував п. Чеховича становищем марш. Пісудського. Та це не може бути ніяким оправданням а огляду на різні постанови конституції, якої артикули 55—57 не лише означають відповідальність міністрів за діяння власне і своїх урядовців, не лише за цілий уряд, але навіть солідарну й індивідуальну відповідальність президента держави за судові акти. Колиж навіть президент держави є відповідальний, то тим більше є по закону відповідальний кожний інший достойник. Бо коли відповідальність існувала лише для малих і зрібних, а не досягла тих, що стоять на вершинах влади, то це була би смерть всякого права, кінець всякого закону.

Справа додаткових кредитів два рази була на Раді міністрів, і якась сила стримала їх внесення до сойму, перешкодила вступлення на легальний шлях. Тією перешкодою мабуть був диспозиційний фонд, бо оборонець говорив про все інше, тільки не про тих 8 мільйонів, якими збільшено дис-

позиційний фонд навіть без ухвали Ради міністрів. Є це викраде порушення закону. Обвинитель дивується, чому марш. Піс., заявив, що його руки не смердять, хоч того йому ніхто не аякидав, і чому на адресу представників сойму чинив заміт, що їх руки смердять, хоч вони тих 8 мільйонів не дотикали.

Процес перед Держ. Трибуналом має глибокий конституційний підклад. Мін. Чехович свідомо співділав в підірванні найсучасніших прав парламенту, і тому — не зважаючи на твердження, що марш. Піс. ідентифікується а моральним примусом — Держ. Трибунал своїм присудом мусить ствердити, що в Польщі є ще більший примус: право і категоричний наказ закону.

Третій обвинитель критикував скарбову політику мін. Чеховича і ставив під аяк запиту впорядкування ним польських фінансів.

Для повноти картини годиться ще ареферувати репліку пос. Лібермана і кінцеве слово Чеховича.

Конференція в справі морських роззброєнь.

Японська преса повідомляє, що японський прем'єр міністрів повідомив раду міністрів, що Америка і Англія співіаються, що Японія візьме на себе ініціативу в справі скликання нової конференції для морських роззброєнь. Японські газети додають, що японський амбасадор у Лондоні вже отримав відповідні інструкції.

Англійська престольна промова.

На англійській раді міністрів остаточно вироблено текст престольної промови; цей текст вже передано королеві, а відчитувати промову в парламенті буде лорд-канцлер. Цим разом престольна промова буде дуже довга, бо міститиме не лише виклад програми уряду Мекдональда аж до кінця 1930 року, але також основні напрямні англійської політики. Особливо багато місця айдмуть справи закордонної політики. Насамперед будуть полані ближчі лані про будучу конференцію морських держав для зменшення зброєнь, а теж про політ. конфер. в справах репарацій. В справі Надренії буде висловлено лише загальне бажання британського уряду можливо швидкого звільнення цієї країни від окупації. Нарешті буде позано до відома, що вже розпочато переговори з Радянським Союзом у справі відновлення дипломатичних аносис.

У своїй другій частині промова докладно розгляне справу безробіття. Тут буде зазначено, що уряд хоче ратифікувати Вашингтонський договір в справі заведення восьмигодинного дня праці і скасувати закон про заведення восьмигодинного робочого дня в гірничій промисловості. Далі промова аявляє закон у справі заведення платень для старих робітників і поширення зако-

ну про виплати для віів та сиріт. На бузону медіальні для робітників будуть призначені великі фонди.

Як бачимо, ця престольна промова матиме дуже багатий і важкий аміст.

„Союз круглого стола“.

(Нові напрямні англійської внутрішньої політики.)

Англійська держава лавує над четвертиною земської кулі. Тільки в часі між 1870 і 1901 р. прийшло під аяг. владу 85 мільйонів населення та 4.754.000 квадратних миль поверхні. Бритійська імперія це залінок територій, положених у різних частинах світу, замешканих всіма людськими расами, що стоять на різних ступнях культурного розвитку. Не легко правити такою великою щодо простору і різноманітною щодо населення державою.

Щілими століттями прищорювала англійська держава до своїх колоній право сили та господарського визиску. Кожний англійськ свято вірив, що провідання призначило його наріа до паування над іншими народами, над цілим світом. З тої віри в призначення англійського народу черпала свою силу англійська імперіалістична політика.

Та вже у другій половині минулого століття почало виявлятися, що політична сила і грабункова господарка у відношенні до колоній не дасть довго удержатися. У поневоленіх народах зросли і кріпшали визвольні рухи, а війна Англії з бурями у південній Африці виявила внутрішню слабосильність британської імперії. Одним словом Англія стаула тоді перед ділемом: втрати своїх колоній або зміни напрямних своєї політики у відношенні до підбитих чарівів.

Людиною, яка випрацювала й ідеологічно обґрунтувала нові напрямні англійської політики супроти колоній був Лонель Куртіс. Щоби мати свободу діяння виступав Куртіс а англійсько-колоніальної служби і сейчас по закінченні війни з бурями закладає товариство „Союз круглого стола“. Він проповідує думку, що національні і господарські суперечності внутрі британської імперії можна буде усунути засобами, обдуманими при дискусіях за круглим столом. Звідси походить назва заснованого ним товариства.

У таких дискусіях брали участь представники англійського громадянства і поневоленіх народів. Союз круглого стола розписує цілий ряд анкет і видає багато дуже цінних публікацій. Нові ідеї, які проголошує Союз круглого стола є такі: Англія у своїм власним інтересі мусить звинувинити у відношенні до колоній політику сили і господарського визиску і надати колоніям найширші права. Дотеперішня політика спричиняла утрату північно-американських колоній та зворнення з них Злучених Держав Північної Америки. Нова політика мусить прямувати до усмо-

ПАМ'ЯН ГОРНЯТКЕВИЧ.

Печери в Кривчу.

З початком осені 1925 р. я виїхав на Поділля, бажачи прослідити на місці зразки тамошнього народного мистецтва. Як головну точку осідку вибрав я собі Боршів, мандруючи відтіла а різних напрямках.

Галицьке Поділля... Скільки вражів для мавляря й туриста і яке просторе поле для праці археолога й етнографа! Нічого дивного, що я хотів використати свій розмірно короткий побут на подільській землі якомога найширше, не пропускаючи ні одної справи, аби виробити собі бодай загальний погляд на цей терен роботи для себе й інших.

Першим етапом моєї мандрівки було Більче Золоте. Не буду писати на цьому місці про виділи своєї праці в ділянці української орнаментики, хоча це було й метою могого виїзду туди, бо таким чином я відходив би від теми. Отже користаючи а побуту в Більчу, задумав я також оглянути тамошні печери. Орієнтуючись слабо а їх розгалуженні і просторі, тяжко мені було рішитися самому піти туди. Тому я вибрався на „Вертеби“ (назва більчеських печер) а провідником, місцевим селянином. Уже по дорозі він став розказувати мені збокальну легенду, що „ці печери ведуть підземними хідниками аж до самого Києва“. Яке замітне явище: навіть у поглядах мужиків виступає наш Золотоверхий культурний центр і то в цьому аячненні, що там мають сходитися стежки тутешнього підземелля! Мій говірливий „чичероне“, бачучи а мене аятересування його оповіданнями, розказував даліше на комічний лад дива про справжній лавіринт переміжних коридорів про те, як то тяжко вийти звідтіла неадекватним. Самоземним то-

ном говорив між іншим про небезпечну виправу двоох „гандінерів“, що аійшли звиз без провідника й неавком заблудили. Але знання врятувало їх, бо винали „компрес“ і вже знали, куди йти.

Серед такої розмови ми минули село і станули над глибокою яругою, де я, налюбувавшись ще видом гарно положеного Більча з гори, скрутив на бічну піщану дорогу, слідууючи за моїм товаришем виправи. Там поміж полями я побачив нараз глибоку яму, а в ній темний отвір печери. Вхід туди зовсім легкий, вистане трохи схилити голову, щоб перейти майже вигідно до першої комори. Навіть тут уже видно розкинені людські кости первісних жителів Більча з епохи неоліту, а всі інші нахідки (а дуже поважному числі й доборі) вивезено звідси — як відомо — ще в 1892 р. до музею краківської Академії Наук. У цьомуж самому році провірено печери а порушення власника Більча, ки. Сапінґи, поширено поодинокі коридори і зладжено доволі точну їх карту.

В слідууючій коморі я мав змогу наглядно перекоонатися, яка небезпека грозить смільчакові, що сам сходить у низ: перед нами чорніли три отвори до різних хідників, котрі даліше й даліше розгалужувалися. Ми йшли безперервно півтора години крутими коридорами, натрапляючи за весь той час ледяи на дві більші печери, названі „заврат“ і „світлицею княгині Тереси“. Одначе й ці дві комори не є мабуть вищі поверху 4 м., підчас коли хідники є завбільше середньої висоти мужини. Назви менших комор виключно польські; не дивинця зрештою, бо вхід до печери нааходиться на полі ки. Сапінґи, отже правно вони є його власністю. З колишніх сталяктитів не залишилося до сьогодні найменший слід; усі туристи товкали їх немилосердно, забіраючи зі собою — на пам'ятку! Не менше нищать стіни також місцеві селяни. Відбиваючи вс-

ликі кусники гіпсу й розтираючи їх, уживають їх до білення хат...

Я виїшов із печер у Більчу майже розчарований. Обіщав собі побачити там куди крашті річи, а відчував, лишаючи їх за собою, тільки фізичну атому після довгого ходу. Потішався зате думкою про Кривче.

І таки того самого дня я вернув до Боршова. Але коли я висказав тут своїмю гостинному господареві о. крид. Малицькому намір дальшої мандрівки до Кривча з метою оглянення ще а тамошніх печер, він потішав мене, що „шаста дописує“ мені, бо саме перед кількома днями мали якісь дві польські пластуки перекопати вхід до підземелля, засипаний від ряду літ...

Який сором! Неважко аж так мало ініціативи в наших українських пластуках, що зовсім не цікавляться одним із найкращих місць нашої рідної землі? Неважко їм їхні ваканції шляхи мусить вести тільки на Гуцульщину й у Стрийщину? А це чудове Поділля зі своїми прекрасними ярами Дністра та Збруча й Мелоборами — неважко воно за мало інтересне для жадної вражіннєшкливої молоді? Де наші учителі географії, де наші наші „Пласт“? Неважко ми всі забули про світу пам'яті інж. Гуктовського, відважного відкривця цих печер?

З таким же дуже невеселіми гадками я приїхав під вечір до с. Сапогова (відомого зі скітських могил) і переночувавши тут, помандрував слідууючою дини до Кривча. В Кривчу став а гостем священничої рідні пп. Назаревичів. І вони потвердили вістку про розкопування печер польськими пластуками, але нічого точнішого не вили мені сказати про хід цієї праці. На мого питання про причину замкнення підземелля і одержав відповідь, що вхід до нього був від підтох літ засипаний глиною. Він не був як слід забезпечений і все осінньою порою дошлі наводили так багато землі, намулюючи перші хідни-

створення англійських колоній, до утворення з них єдиної імперії. В такій спадщині колоніальній залишилися лише в дуже малій мірі метрополіс. Залишилися англійці повинні бути не панувати над поневоленими народами, а захищати їх до самостійного політичного життя. Одним словом, Союз круглого стола хоча переміняє британську імперію в спадку імперії держав. Нові напрямки англійської внутрішньої політики одержують собі чимраз більше прихильників і співробітників в парламентарних і урядових колах. Що більше, офіційна англійська політика починає переводити із залу круглого стола в життя.

Перші спроби реалізації нових напрямків бачимо в південній Африці. Розумна англійська політика по кривавій війні з бурами довели до того, що в 1906 році надано бурам широку самоуправу, а за якийсь час повстала на правах домінії південно-африканська унія. Скоро по тім починається зовсім ворожнеча між англійцями і бурами, а в часі великої світової війни бури добровільно беруть участь у війні по стороні Англії. Далі південно-африканська унія, Канада, Австралія і Нова Зеландія стають окремими англійськими домініями на правах майже самостійних держав.

Союз круглого стола не устает у своїй праці, знає окремий великий місячник „Круглий стіл“ і пропагує розв'язку ірландського в індійського питання в дусі усамостійнення тих країн. Одному з індійських представників союзу круглого стола, єдиному публіцистові Керолу властиво знати для круглого стола англійського прем'єра міністрів Льюїса Джорджа і стати його найближчим співробітником. Льюїс Джордж по великій світовій війні веде переговори з провідником ірландського революційного руху Де Валерою і Ірландія одержує права майже самостійної держави.

Так само згідно з ідеями Союзу круглого стола одержують Індія в 1919 р. конституцію. Ця конституція має за завдання виховати індійський наріс до парламентарного життя і підготувати цей наріс до надання йому прав домінії. Після цієї конституції виконують владу над краєм англійський губернатор і парламентарне індійське правління. Одні справи, як публічне безпеченство, ґрунтів податки, цивільне судництво підлягають всецільно владі губернатора, другі як шкільництво для індійського населення, публічні роботи, різництво, посередні податки належать у цілості до індійського уряду. Губернатор на свою діяльність відповідає перед англійським парламентом, індійський уряд лише перед індійським парламентом. Зі сказаного бачимо, що індійська конституція співрається на системі дуалізму, поділі державної влади між англійським губернатором та індійським правлінням.

В червні 1921 р. відбулася в Лондоні державна конференція, в якій взяли участь англійські міністри і прем'єри міністрів поодиноких доміній. У привітні для конференції слова Льюїс Джордж так: „пришов час, що англій-

ки, що доступ туди став уже цілком неможливий. Громада — а на її луці саме знаходиться вхід до печери — не дуже тим журилася. Всі господарі дбали тільки про власні хазяйські діла, до Кривача мало хто заходив, а й ці туристи, довідавшись про неможливість того, зрезигновані вертали назад. І ніхто нічого не робив...

А акція інж. Гутковського? Так, вона була справді добре започаткована, але війна не дозволяла на здійснення його намірів. Чи дійсно шойно Гутковський відкрив їх? Безумовно так! До 1908 р. ніхто не знав про ті печери. Була там натовість загально відома друга „громада“ на прилітку Кривача, званому Хомами, де зберегалися до нині підписи прогукуючи ще з 1825 р! Дуже можливо, що саме ці печери на Хомах оглядав польський священник Жончинський, згадуючи їх ще під датою 1721 р. (на його нотатці опирався автор „Пішоводника по Галичці“ д-р М. Орлович, котачи таким чином заперечити факт відкриття їх інж. Гутковським). Та отже наводження вістки знавчого автора для квестіонування заслуг Гутковського чи стану посідання їх українською громадою не є для нас чимсь новим. Це живо нагадує інтерпретацію снів Нестора про Червоний город деякими польськими істориками! Д-р Орлович був боюда до тої міри „безсторонний“, що для точності подає (однаке не без іронічного тону!) таку згадку: „В 1908 р. уважали (печеру) ново відкритою, надаючи поодиноким частим українським назви“. При тому автор провідника уникає увесь час називати Гутковського на ім'я. Ще заальше посунувся кравіський „Кур'єрок“, що пишучи недавно про ті печери, приписує „сензаційну вістку“, які то чуда відпавлено тепер на Поділля, Богом і світом забути ще від часів кс. Жончинського!

(Продовження буде)

ські домінії на рівні з королівством Англії мають вести заборонну політику британської імперії і вжити відповідальності за цілість держави“.

Розуміючи сказане, слід ствердити, що глутрі англійської держави мають домінії суверенні права. Що більше вони лістають суверенні права і на зовні. Домінії самостійно підписують мирний договір у Версаї і нарішні з суверенними державами стають членами Союзу Народів. Їхні делегати одержують на збори Союзу Народів окремі інструкції від домініальних правительств. Канада одержує навіть право держати у Вашингтоні своїх дипломатичних заступників.

Прада, що ця політика адомилася, коли в Англії прийшли до влади консерватисти, але і вони рахувалися з перемінними реформами як з довершеним фактом. Тепер, коли при виборах до англійського парламенту перемогла партія праці, твориться нові перспективи для здійснення ідеї Союзу круглого стола. Не можна заперечити, що цілий ряд справ одікує ще розв'язки як наприклад справа устрою Індії і т. п. Однак на загал внутрішній політика британської імперії падає по лінії ідеї Союзу круглого стола.

Найсильніша імперія світу арозуміла, що в добі виповзливих амагань поневолених народів і ріжних рас і культур, політика сили мусла би в неминучій консеквенції покінчитись катастрофою для держави.

Зовсім іншу політику ведуть новоповсталі по всесвітній війні держави. Ті держави не є однорідні під національним оглядом, а в деяких з них наприклад у Чехословаччині нечеське населення становить більше як 50 проц. всього населення держави. Супроти поневолених народів ведеться у тих державах політика екстерімінації та денационалізації. На силу робиться з мішаних під національним оглядом держав держави одного лише падучого народу. Новоповсталі держави не тільки що не беруть собі прикляду з англійських араців, а ще й в додатку обмежують права загарантовані міжнародними договорами про охорону національних меншостей.

Своєрідний імперіалізм новоповсталих держав, хоч наносить тяжкі шкоди поневоленим народам, то всеж таки мусить скорше чи пізніше скінчитись повною неадапцією. Історія всіх часів і всіх народів учить нас, що з боротьби за власне національне і політичне життя виходять все побільшим поневоленням наріс. Чим пізніше арозуміють ту правду папуючі народи, тим гірше для них.

Пос. Володимир Целевич.

Відбудовуймо життєві безпечення.

Велика світова війна підкопала довіру громадянства до таких установ, які не поносять вини за втрату і обезцінення їхнього майна та майна їхніх членів.

Це відноситься передовсім до Товариства безпечень на життя.

Правні основи тих Товариств були донедавна того роду, що вони не мали спромоги орудувати самостійно своїм власним майном, а були применовані завідувати ним згідно з приписаними їм законними нормами. І так: всі того роду Товариства могли переводити обезпечення тільки в краєвій валюті і тільки в ній складати свої премійні резерви. Так ці резерви як і інші фонди, Товариства обезпечень на життя були прив'язані до льюкувати також у цінних державних паперах, через що доля майна цих Товариств була зв'язана нероздільно з долею самої держави і її валюти.

Непридатність та шкідливість такого законного нормування способу льюкувати майна Товариства обезпечень на життя та примусове закріплення умов глянки в краєвій валюті — спричинила підчас та й після великої світової війни обезцінення життєвих асекураційних Товариств.

З огляду на це нове міждержавне законодавство на полі життєвих обезпечень, наважене тяжким досвідом, полишає вже Товариства обезпечень на життя свободу при переведенні своїх закладів, зокрема при обезціненні їхнього майна перед обезціненням.

Почавши від 1923 року всі життєві асекураційні Товариства, у всіх державах, можуть закріплювати свої обезпечення в довільних заграничних валютах і то по виборі самих обезпечених, які вибирають до тої цілі найкраще американські долари і швейцарські франки, бо обі ці валюти мають безпечний золотовий підклад і як такі уважаються міжнародним міринком паритетності.

В тій валюті мають бути депоновані премійні резерви від життєвих обезпечень, при чому Товариства обезпечень на життя можуть льюкувати свої фонди на тіютеках на першому місці.

В той спосіб нове законодавство на цьому полі не зв'язує долі майна тих Товариств з долею держави, а дозволюючи поміщувати премійні резерви в чужих валютах і землях, тим способом воно забезпечує майно обезпечених на життя членів перед поновними обезціненнями.

Завдяки цьому всі Товариства обезпечень на життя в цілому світі ділилися почавши від 1923 р. до великого розв'язку, приклали повне довіря своїх громадян, які перевели обезпечення свого життя на величезні мільярди доларів обезпеченого капіталу.

В такому самому правному положенні опинилося і наше одинокі українське Товариство обезпечень на життя і ренти „Карпатів“ у Львові. Переорганізоване в останньому часі, воно послідовно і енергійно поширює свою діяльність і зеднує собі майже нашим громадянством щораз то нових обезпечених членів, які переводять обезпечення свого життя головню в американських доларах і швейцарських франках.

Звіт Управління цього Товариства, пред'явлений в дні 22 червня ц. р. на Загальних Зборах під проводом п. а-ра Степана Федака, вказує, що стан всіх обезпечень Товариства з кінцем грудня 1928 року відносив у перелічених на золоті 1,098,456.— зол., отже в порівнянні зі станом обезпечень з кінцем 1927 року стан обезпечень збільшився о кюту 600,000 золотих. Коли взяти стан обезпечень з кінцем грудня 1929 року, то стан їх виносить 1,588,456 зол., отже за час відновлення діяльності Товариства, себто за час 10 місяців, стан обезпечень Товариства в порівнянні зі станом з грудня 1927 р. збільшився о 1,176,576 золотих. Якби обезпечення йшли в тім самім темпі, то з кінцем 1929 року портфель обезпечень Товариства діде до двох і пів до 3 мільйонів обезпеченого капіталу. Цифри алпаді невеликі, але звичайши теперішні господарські відносини нашого громадянства, ті цифри є асеж таки показником постійного розвитку Товариства.

Розпоряджуючи заложеннями в твердій валюті і як слід забезпеченнями гарантійними фондами (260,006.56 зол.) та уйшовши після 2-їх переговорів в тісний контакт з великим середньо-європейським концерном „Фенікс“ — „Карпати“ має раз на все забезпечені трішки господарські основи для найкращого свого розвитку та дає певні гарантії своєчасного виконання зобов'язань супроти своїх обезпечених членів. До того правна структура „Карпатів“ є того роду, що тільки загальні обезпеченні рішає про долю Товариства та про його платездатність. Обезпечені, як дійсні його члени, мають право брати участь в завідуючих органах Товариства, а тим самим мати безпосередній вплив на розвиток, на спосіб господарки та на забезпечення фонди Товариства.

Тому, як зі свого особистого, так і національного обов'язку, кожний український громадянин обов'язаний переводити обезпечення свого життя та життя своїх родичів виключно в українським Товаристві та тим способом скріпляти розвиток нашого господарського життя. Це під нинішню хвилю національний обов'язок кожного українця!

Поанкаре про плян Юнга.

Французький президент міністрів Поанкаре скінчив нарешті свою промову про плян Юнга, яка зайняла шість засідань комісії парламенту. Французькі делегати, — зазначив він, — одержали від уряду загальну інструкцію добати про те, щоби німецькі репарації сплати покривали французькі довги Зауч. Державам і Англії, а крім того дали би ще надлишку для власних французьких репарацій. Після його обчислення Франція мусла би одержати 40 мільярдів золотих марок. На основі пляну Юнга Франція одержить 27 мільярдів. Франція згодилася на це зменшення, бо їй залежало на остаточному управлінні справи. Тепер Франція зможе за німецькі сплати ліквідувати свої борги в Англії та Заучених Державах і протягом 37 літ одержить ще 420 мільярдів марок на відбудоу знищених війною місцевостей. Вкінці своєї промови Поанкаре заявив: „Плян Юнга кращий від пляну Доза, коли він буде адоально переведений до кінця“.

Злучені Держави і конференція в справі морських розбродень.

Вашингтонський кореспондент газети „Геральд Трибун“ повідомляє, що амбасадор Зауч. Держав у Лондоні, генерал Доз, одержав від уряду поручення повідомити британського прем'єр-міністра Макдональда, що Заучені Держави готові взяти участь у конференції в справі морських розбродень без огляду на те, чи буде це спеціальна конференція, чи конференція з омаж теперішньої Ліги Націй.

Поанкаре годиться на Лондон?

Французська газета „Пті Парізієн“ повідомляє, що французький уряд передав у Лондоні свою відповідь у справі місії, де має зібратися політична конференція. У цій відповіді ще раз зазначено, що Франція воліє на місце конференції якунебудь неутраїну країну, бо це забезпечує свободу для учасників. Однак газета висловлює гадку, що французький уряд кінець кінцем згодиться на те, щоб конференція відбулася в Лондоні.

Злучені Держави домагаються від Франції плачення довгу.

Французький міністр закордонних справ Бріан телеграфічно наказав французькому амбасадорові у Вашингтоні, щоб він зробив перед урядом Злучених Держав демарш в справі відложення терміну платності рати в сумі 400 мільйонів. Однак Злучені Держави відмовилися відкладати термін платності. Державний секретар Стітсон відповів французькому послу, що він, хоч мав 50 літ, однак пішов підчас війни на французький фронт. Таким чином ніхто не може сказати, що він але настроєний до Франції. Однак президент Гувер на основі американської конституції не має права відкласти термін платності. Стітсон зазначив, що він адає собі справу, що французька публічна опінія сквилована, однак не менше занепокоєна також американська публічна опінія. В Америці панує переконання, що уряд дуже приязно трактував Францію, бо по умові з 1926 року скасував усі довги, які Франція підчас війни зробила в Америці, і домагається заплати лише тих довгів, які вона зробила після війни.

3 театру.

Малий Театр: „Ловець тіней“ на 3 дії Жана Сармана.

Жан Сарман — молодий французький драматург і актор, у Франції відомий своїми кількома пєсами, що мають зовсім новий тон і пробують зірвати з дотеперішньої французької сценічної технікою, вигостреною у ситуаційній пєсові. Почав він трохи по-Шекспірівськи своє „Паперовою короною“, але хутко віднайшов своєрідну атмосферу. Він поет тихих буденних непримітних трагедій. Але коли Вільдтрак („Ван-

тажник заняття“) наближується у цих трагедіях до російської школи, Сарман іде за прикладом „найсучасніших“ психологів. Його улюбленим героєм є „поет з душі“, що витримує свою чутливість безпосередньо, живучи, а не пишучи.

„Ловець тіней“ має оригінальний сюжет. Першим мистцем таких сюжетів є Піранделло. У Франції поширює їх своїми пєсами Ленорман. Героєм у „Ловці тіней“ є поет, що наслідком нещасливого кохання нездужає амнезією. Втративши пам'ять минулого він почуває себе нещадно щасливим, відродженням. Та рідил, щоб його відікувати, запрошує до себе дівчину, що стала причиною його нервової недуги; може завдяки ній він викличе у своїй пам'яті затерті тіні пережитого. І бачимо якою трагедією стає для нас інколи наша пам'ять.

Пєса при всій реалістичній простоті має легкий символічний натяк. Заголовок не можна передати; „ombre“ — „тінь“ значить одночасно „пеструг“; герой пєси, попавши у свою недугу, проводить увесь час з вудкою над рікою, ловлячи пеструги, що на її дні уникуються, мов тіні. Так само відікають на дії його пам'яті спомини минулого. І коли він відужає, пічне в розпучі стріляти ці тіні — і в воді і у власній пам'яті. Соняшно-погідна пєса кінчиться трагічним акордом.

Сарман перемішує з насолодою радість життя з меланхолійним його закінченням. Його ніжні, наскрізь ліричні пєси грати дуже важко. Коли два роки тому ставив наш театр його майстерню пєсичку „Найкращі очі в світі“ — вона вишла блідо; втратила головну частину свого чару від простого факту, що всі звичайні слова, які набирають вишкоченої поезії, коли є відповідно сказані, не мали в собі нюансів буденної простоти глибшої від найштудернішої акторської деклямації.

Венгеро з Лубенською були чарівною парою і створили бажану автором атмосферу.

М. Р.

Зі спортивного життя.

Україна — Погонь (Стрий) 6:1 (0:1).

Відплатні змагання між стрийською Погонь і Україною, які відбулися в неділю 30. червня на площі Сокола-Батька і закінчилися високоціфровою перемогою України, дали „науку“ противникам, що до гри за мистецтво А-класи крім брутальності і певної дози амбіції слід ще мати й інші прикмети, а саме техніку й витривалість до кінця змагань. Цих

після Луцького візду, на котрому нібито також нанесено образу особі митрополита).

Отже відлучення мене від Церкви сталося на домагання фанатичного гуртка москвофілів, заціпенілого зоологічним шовінізмом і готового підпорядкувати інтереси Церкви своїм політичним обрахункам; на щаль вони мають нині рішучий вплив у варшавській митрополії. Їх цілю було — оганьбити український церковно-народний рух та ізолювати мене особисто від народу і особисто від духовенства. Однак ледві місяць минув після офіційного проголошення анатем, і я вже відновив свою спільність із Вселенською Христовою Церквою у тайній спільноті св. причасті. На фальшивих фактах опертої, канонічно неосубртованої, формально незаконної і викликової зовсім нецерковними міркуваннями анатемі ні я, ні наше громадянство, ні наше духовенство не визнаємо, — тому так легко і так швидко її унеможливлено допущенням мене до св. єхаристії. Замість ганьби, ізоляції та поразки серед українського громадянства, передім розбитого на кілька течій навіть у зоні Української Церкви, Комітету, тепер усталоюється „єдиний всебічний церковний фронт і єдиний національно-церковний провід“, про котрий заговорили навіть ті, що розходилися зі мною в питавних тактиках („Діло“, 2. VI. 1929. ч. 121). Численні протести селідства, яке ми самі стримували від надто рішучих виступів; обурення інтегренції різних напрямків; прихильна позиція духовенства а навіть російської преси (вже я не кажу про українську) свідчать, як одностайно всі осудили цей несправедливий вчинок св. Синоду. Справа моя анатема стала справою загально-національною, а наслідки її очевидно цілком не виправдали надії, покладалих її ініціаторами.

Щож до мене персонально, то одностайна громадська думка, використана раніше, ніж я дав свої пояснення і занята мою обороною навіть в тих випадках, коли з мою тактикою не погоджувалися („Новий Час“, 22—24. V. 1929. чч. 56—57), переконує мене у своєчасності і правоті нашої справи. Опічка громадянства дала мені моральну опору й засвідчала, що ми йшли і йдемо належним шляхом. Через те не сумніваюся, що й ця неправда анатема раніше чи пізніше буде знята, бо так не раз було в історії боротьби за права національних церков. Були навіть випадки

ПРОСИМО НЕ ЗАБУВАТИ

при зміні адреси, кинче подавати і попередню адресу.

даох останніх елементів грачам Погоні набракно і тому стрийська дружина прбграла в рекордним у шогорічних змаганнях за мистецтво А-класи відношенні 6:1.

Хід гри від початку до самого кінця змагань був дуже цікавий і держав цілий час у високому напруженні численню зібрану українську публіку. Обі дружини вийшли на гри з горючим бажанням виграти змагання за високу ціну, бо розходилося про високу ставку, а саме: перемога давала можливість Погоні здохути мистецтво групи, а програна грозила Україні деградацією до Б-класи.

В першій половині гри Україна енергійно напирала, однак Погонь, не перебираючи з засобами, боронилась всіма силами, що більше, підчас одного замішання під воротами України вдається їй стріляти першого й останнього голя. Здавалося, що Україні грозить програна, однак більше факхові бачили, що противник заглою обороною і протинаступами в першій половині цілковито вичерпав свої сили. Це показалося зараз на початку другої половини гри, відколи Україна вповні заволоділа гришем, а голи до воріт Погоні почали сипатися як з мішка. Серію голів започаткував незрваний цього дня Кобзар, який стріляв їх чотири, а Петрів і Лисик по одному. Вагалі ціла дружина України дала зі себе все, що могла, щоб виграти ці змагання і це їй вповні вдалося. Спеціальну увагу слід присвятити наймолодшому гравцеві України Скреготі, який своєю розумною і технічно бездоганною грою на обороні творив непрохідну стіну для противника.

Судював п. Шнайдер, який, в першій половині гри ще не зорієнтований, допускає до острії гри зі сторони Погоні; а другій половині держав уже гравця „коротко“ і вповні адоводив обі сторони. Публіки більше тисячки, переважно української.

На закінчення слід додати, що друга і третя дружини України списалися цього самого дня також дуже гарно, бо друга побідила Гасмоней II 3:1 (1:0), а третя Гасмоней III 5:3 (1:1).

кинення анатем на людей, яких пізніше Вселенська Христова Церква не тільки розгрішала від клятви, але й зачисляла до числа угодників Божих.

V. Чи в справді ми стоїмо перед перспективою розколу на тлі церковно-національної боротьби? Чи в справді не вдається обминути ще більшого ускладнення і так тяжкого положення нашої Церкви? Чи не краще було, поки ще час, виправити допущені помилки? Боже лено, що й анатема своєю цілю не освітлює, тільки що більше ускладнила положення Церкви і заховує надалі своє анатемна хіба тільки як чинник підбурюючий та накликуючий до більше пильномірної, аж досі боротьби. Чи не краще в таких умовах переглянути ту постанову?

„Я сам бажав би бути відлученим від Христа за братів моїх, різних мені в походженнях“, говорить Апостол (Рим. IX. 3). Отже безцінною буде боротьба митрополії з тим рухом, що нуртує в глибинах народної душі. Наші прагннн стали на Церкву не тільки проти зовнішніх ворогів, але вераз і проти своїх власних, — та історія їх не тільки не осудила, але й засвідчила, що власне народ, а не єпископат був правдивим оборонцем Церкви на українських землях. Ця наша стара церковно-національна традиція не боїться жадних анатем, а чекає те, замість неправих і неоправданих репресій, чи не пора вже послухати голосу вірної і тієї сільми біблійної Руфи, яка говорила: „твій народ буде моїм народом, і твій Бог — моїм Богом“ (Руф. I. 16). Тільки таке щире навернення чужих нам є походження і по духу пладик до української ластини ще могло би вратувати Церкву. Грісні приклади церковної історії учать, чого можна сподіватися від дальшої впертості і дальшої війни.

У передбаченні тих тяжких наслідків для всієї православної Церкви необхідно св. Синодові змістити своє відношення до церковно-національної проблеми, і числитися з нею, як і з надзвичайним завданням моменту, — або в противному разі, понести всі наслідки своєї дотеперішньої політики. Жадні анатема не закрийте нам уст, бо в цій справі, колиб навіть ми замовили, то „ламі вогонь“...

5. VI. 1929 р. в Володимирі.

Моя відповідь

Св. Синодові Православної Церкви в Польщі.

(Довіщення).

IV. Таким чином відлучення мене від Церкви побудоване на фальшивих фактах, цілком перепевіренних; обгрунтоване церковними правилами, які до мене жадного відношення не мають, і докопане без додержання приписаної процедури. Якій наслідки тої анатемі: чи виправдала вона сподівання ініціаторів? Для цього варто розкрити, звідки вішла ініціатива цілої тієї справи.

Перший раз думка про кидання анатем на українських церковників з'явилася в шовіністичному російському листові, „Світ Істини“ (16. X. 1927. ч. 10) і видаваному членом Верховного Світа РНО, п. Євгеном Комаренічем. Одночасно прот. Борішкевич у Володимирі 17. X. 1927 р. просив повсюду п. Мєха про виселення мене з Володимира адміністративним порядком, сподіваючись хоч такими політичними засобами спинити зріст українського церковного руху, — але дістав відповідь, що на те нема законної підстави. Тоді саме прот. Борішкевич і виступив з вніском про відлучення мене від Церкви, — щоб репресіями церковної влади досягнути того, чого не вдалося зробити через поліцію. Як не знало, але щому „духовників“, що з ідеїним рухом ім'є боротьби тільки жандармськими методами, доручено рп тому що я робити мені „увішання“!... Колиж в осени 1928 р. наново розпочалася війна між митр Діонісієм і українським громадянством, то москвофіли знову порушили справу анатем (див статтю Е. Комареняча в „Русск. Голосі“ 30. XII 1928. ч. 292 під характеристичним заголовком: „Кога же наковені?“, якої зміст зводиться до одного вастирливого запиту: „Кога же наковені“ відлучати Річницького від Церкви? А щоб не лишити Річницького митр. Діонісія на анатемі, в цій статті говориться, нібито я у ч. 1. журналу „Рідна Церква“ написав, що „митр. Діонісій получив розв'язання мозгов“. Хто має ч. 1. „Рідної Церкви“, може легко перекопатися, що там нічого подібного нема, та що ця вигадка дуже нагадує провокаційну ситетив, пущену російськими

Відозви й комунікати.

Поможіть нашим найменшим!

Ми, українці, завжди в горах і підземних, що належить до великої сором'язливості української родини, забуваючи про те, що ніякий член родини не може бути байдужим до долі інших її членів. Тимчасом ми навіщо не цікавимося тими, що живуть тут близько, майже під боком. Ми не знаємо, що в казахській станції перебуває до 1000 наддніпрянців, а між ними 100 дітей у віці до 12 років. Хоч як тяжко приходиться жити старшим емігрантам, але кожний з них зберігає в серці спокій про чудову батьківщину. А діти, які залишили рідний край немовлятами, або побачили світ за дрютами, не бачили її тільки від батьків чули про обітовану землю-Україну. І нерідко питаються діти батьків: Чому навколо нас самі чужі люди? Чому ми не йдемо на Україну?

І от тепер, коли прийшов кінець шкільного року, коли діти мов птахи летять на село, щоб спочити в атмосфері рідного оточення й набратися сил до дальшої праці, згадаймо про тих найменших, які перебувають на чужині й потребують побуту хоч кілька тижнів в атмосфері рідного українського оточення. В імені цих маленьких вигнанців звертаємося з проханням до українського громадянства приєднати їх на час шкільних канікул.

Всіх дітей, що хотіли б відійти на канікули, до тепер зголосилося 19 (10 хлопців і 9 дівчат) в віці від 6—11 років. Хто хотів би приєднати в себе дитину, просимо зголоситися до „Народного Базару“ в Перемишлі (Народний Цв.), а рівночасно зазначити: хлопчика чи дівчинку і в якому віці бажає взяти до себе на канікули.

Т-во допомоги емігрантам у Перемишлі.

НОВИНКИ

— Для вшанування пам'яті Е. Х. Чикаленка влаштувала Українська Господарська Академія в Подєбрадах для 30-го червня жалібну академію з такою програмою: 1. Вступне слово ректора проф. Івановича; 2. Е. Х. Чикаленко — промова доц. Королева-Старого; 3. Спомини про Е. Х. Чикаленка — промова інж. В. Шевченка; 4. Жалібна дума — виконав кобзар інж. М. Теліга; 5. Жалібні пісні — виконав Академічний Хор.

— Іспит зрілості в семінарії СС. Василянської в Львові відбувся в дні 17—22. червня ц. р. включно в присутності Іх Експеленції Митрополита під проводом делегата Кураторії Ш. О. Л. дир. Едварда Ольшевського з Березан. До іспиту зрілості приступило 37 кандидатів, а тих 1 перепала при письмовому іспиті, 8 при устному іспиті зрілості, 1 кандидатка відступила, 27 кандидаток здало іспит зрілості, а саме: Баранник Олена, Бобко Стефанія, Голко Іванна, Грень Стефанія, Демків Юлія, Думич Софія, Запєрковна Дарія, Женчук Софія, Кіт Стефанія, Козьма Олександра, Кондратюк Ярослав, Майовська Анна, Медницька Олена, Нічай Іванна, Пеленська Софія, Пилип Мірослава, Решетилівич Стефанія, Рунька Ярослава, Савула Катерина, Стасина Софія, Тис Олена, Третяк Анна, Турко Остапа, Туркован Емілія, Федчина Анна, Хомин Ольга, Шугай Іванна.

— Особисті вісти. З днем 2-го липня починає одинишчому відпустку головний редактор нашого щоденника Вас. Мудрий. Тому, що одночасно відіждє з редакції на відпустку і д-р Мих. Рудницький, то на той час приїхав з Варшави до редакції наш кореспондент Ів. Кедрин, який буде заступати головного редактора.

— Музей Наук Т-ва ім. Шевченка у Львові (вул. Чарнецького 24) мав у місяці червні 172 чисел (342 предметів) приросту до ч. 19.037 включно, головню у відділі археології та етнографії. Найціннішим надбанням є археологічна збірка а Якова Бобрука з Радзєвої (6 бронзових прикрас, 3 глиняні посудини, 8 кам'яних топирів, кам'яна булава, 3 крем'яні сокири та гранітові зернотерки). Жертводавцями були: д-р Баранський Б., Бобрук Я., Вонсул, Дорошенко В., Заклинський Б., о. дек. Карпак М., Клямчук К., о. Лабач І., Лушчик, Мельничук М., д-р Никифор С., Ніжанковський Т., Олесницький Т., Олесницький Я., д-р Озаркевич Л., інж. Овчинкевич Р., о. дек. Пастернак І., інж. Пастернак С., XI. пластовий курінь ім. Мазепи із Станіславова, проф. Польський Ю., д-р Свенцкій І., т-во „Сокіл-Батько“, д-р Сушко О., Танайський Д., Українська Громада в Брюсселі, о. Фациєвич О., Чайковська Е., вид-во „Червона Калина“. Управу Музею складає усім ім шире подяку. Музей віддає до червні 154 особи. — Я. П.

— Рідні вісти. Доцентом на кафедрі радіоактивності та атмосферичної електрики став у Львівському університеті д-р Богусек, відомий український експедиції Нобіле до північного бігуна.

Польського генерала Гаалера, що має хутір над морем у Новім Селі, літунуть до довги. — Молодий німець Шмелінг став міжнародним мистцем боксу проти еспанця Паоліно з перевагою в 9 раундах на 12. — Спроби двох америк. летунок побити рекорд лету, скінчилися сумно: Джитрі бігнута, Есенс тяжко ранена. — Троцький не трітє наїї на вітаї до Англії і знову прохає Мексиканальда в цій справі. — У Парижі радні міжнародний конгрес пожежних організацій; приймає він окремий статут. — У Білгороді помер бувш. сербський міністр війни і закорд. справ полк. Ваза Антоич. — 28-го червня відправили в Мексикку вперше від 31. липня 1926 перше богослуження в 11 церквах. — Сполучені Держави витратили річно 1,200,000,000 дол. на протинакопальні закони; з цього сама оборона закону коштувала 360,246,000 дол. — Нью-Йоркський „Таймс“ помістив телеграму з Парижа про план Юнга (угода з Німеччиною), яка складалася з 30,000 саїв; розміром це немачє пів повісти. — Заповідають, що конскрипція в Злучених Державах в 1930 році викаже 123,000,000 душ. — Офіційна статистика ствержує, що Італія має тепер 50 мільйонів мешканців. — Фонд Ракефеллера з Нью Йорку видав торік 21,690,738 дол. на лікарські і оздоровлюючі цілі в Америці і за кордоном. Досі фонд видав уже 225,000,000 дол., а має ще понад 200,000,000 дол. майна.

— З пластового життя. Пишуть нам: Дні 28. травня в „Пластовому Домі“ в Празі підчас засідання команди чехословацьких пластуців вручив скаутмастер проф. Л. Бачинський в Ужгороду начальникові чехословацьких пластуців проф. А. Своїсіку припис Верховної Пластової Команди у Львові, яким наділено його титулом „добродія українського пласту“ та स्वाстикою, що одночасно була йому вручена за його заслуги перед українським пластом. На промову скаутмастера Л. Бачинського та привіт декількох присутніх українських старших пластуців, начальниці А. Своїсік відповів теплими словами, обіцяючи й надалі допомагати українському пластові. — Б. С.

— Чудеса науки. Цими днями перевели в шпиталі в Будапешті сензаційну операцію. 24-літній студент пробив собі серце ножем. Лікарі „вняли серце з рани і шили його“. Після кількох хвилин серце почало битись наново і недужий очунав; його стан покищо задовольняючий.

— Жиди комуністи. Офіційні статистичні дані з Москви стверджують, що в комуністичній партії є тепер півтретя прож. жидів, а в моменті більшовицького перевороту було їх 10 проц. Деякі органи преси додають до цього висновок, що факти заперечують поглядів, бушм-то більшість більшовиків це жиди. Інші додають увагу, що важко є, хто партією проводить.

— Дотепний винахід. У деяких льондонських театрах придумали спосіб, як читати програми підчас вистави, коли на сцені темно. Програми почали друкувати білими буквами на чорнім тлі.

— Змінюють прізвища. У Німеччині 4000 осіб жде тепер на зміну своїх прізвищ. Закон пішов назустріч тим, що не хотять, щоб їхнє прізвище пригадувало ім самим і іншим їхнє минуле. Чимало поляків зі закінченням на „-і“, давно змінили, німчить свої прізвища. Орловські стають Адлерами, Соколовські Фалькеями. Ще більше є випадків зміни прізвищ із „родинних оглядів“ (нпр. незаконних дітей приймають під своє прізвище дієсні родичі). Дотичні бюро міністерства мають багато праці, бо часто це „перекресчування“ має чисто комерційні, не завжди чисті, мотиви.

— Ескімос з пересвічення. Кошпний голова ескімосів Вельцль має 61 літ. Він з походження чех, але від 30 років живе в Канаді приїхавши туди з підбігунових кринг. Тепер відвідав він Прагу, а з Праги вертається назад до Гренландії. Там не хоче виїхати. Не в Чехословаччині; не в Канаді, деж кращі ліжка, шпиталі та санаторії, ніж на підбігуновім леді. Цей цікавий старец не є чудаком, а цікавиться життям підбігунових кринг поважно; він знає точно ледяні канали Гренландії, обїхав їх без мап і завдяки своїй мудрості став найвищим суддею ескімосів. Він збирає підбігунові звірята для зоологічного музею і приїхав до Праги в надії, що на це дістане гроші від чехословацького уряду. Та йому відмовили. Тепер він вертається до Канади без сотика, але без журби. Він відізнає своїх товаришів зі санчатами, собаками, русиїцями і сітими і це вистарчить йому, щоб жити далішим життям. А коли приїде його остання година, він згідно зі старим звичаєм ескімосів, увійде до ледяної печери і скаже її зачинити крижаними зламами.

— Боротьба церков в Америці. Митрополит російської „живої“ (симодальної) православної церкви в Нью Йорку, Іван Кедровський, виграв у суді процес проти митрополита Платона Рождественського. Суд признав йому і в інших церковних адміністраціях владу над 115 православними церквами і їх майном в Америці.

— За 100 літ. Один нью-йоркський виробник одягу заповідає, що мужські одяги зміняться за 100 літ. Він каже, що чоловіки тоді будуть ходити в коротких штаних вище колін, без панчіх. Замість черевиків носитимуть сльдаки (лички). Сорочок, ковпирів і краваток не будуть носити, тільки камізолюк. Вязкук носитимуть як буде змимо. Капелюхів ні шапок не будуть носити. За останніх 10 літ мужеська мода вже пішла трохи назустріч собою і свіжому воздуху. Незадляно один із учених доказував, що жінки живуть довше головно тому, що їхній одяг у літї дає доступ соняшному промінню. Перед війною можна було порухувати на пальних людях, що в місті ходили по вулицях без капелюхів; на них згадалися. Коли завтра найдеться таких сто осіб що підуть за радою нью-йорського гігієніста, не треба буде жалти на його реформу 100 літ, а достить буде — 10.

— Іспитова комісія при прил. коедук. гімназії „Рідної Школи“ УПТ в Золочеві повідомляє, що роздає свідомств зрілості відбудеться в суботу, дня 6. липня 1925 р., в 10. год. передпол. Визається всіх абітурієнтів в тім дні явитися.

2334 2—3

Димісія Поанкаре?

Засідання французького парламенту з 30. червня було історичне в історії французького парламентаризму. Дня 1. серпня французький парламент мусить ратифікувати довги, які Франція має в Злучених Державах за воєнні матеріали або заплатити 10 мільярдів фр. Та ратифікація Монгового плану натрапила на труднощі. Палата на внесення Франкіана Буйона ухвалила великою більшістю вивзати уряд до відложення речини сплат за воєнні матеріали. Положення загострилося. Кажуть, що Поанкаре в порозумінні з членами уряду подасться до димісії.

Конференція мін. закорд. справ у Люксембурзі?

У Льондоні кружляла чутка, що французький амбасадор вручаючи англійському міністрові закорд. справ французьку ноту устно пропонує в імені свого уряду, щоб конференція міністрів закордонних справ відбулася в Люксембурзі і то не перед 29. липня, бо французькі міністри з причини сесії французького парламенту не можуть кинути Парижа. Конференція відбудеться набути у перших днях серпня.

Змова на життя президента Туреччини.

В Ангорі викрили нову змову на життя президента Туреччини Кемаля Паші. Поліція арештувала багато споміж духовенства та військових.

Сніг у Словенії й Італії.

У словенських Альпах апав великий сніг. Ушходжені в телефонічні та телеграфічні лінії. На Погорі апав такий великий сніг, наче серед зими. В Італії, в пров. Калоре, апав сніг. Часть Дольомітів покрита теж снігом. Мешканці й літники у Тарвіс у середу рано побачили ціле місто й околиці гори в снігу. В околиці Беллюно апав густий град і знищив усі плоди. Над середушою Італією лютувала хуртовина.

Земля на півд. бігуні.

З радіотелеграм, які прийшли у Вашингтон, виходить, що кап. Бирд відкрив на півд. бігуні кілька тис. кв. кілометрів землі. Бирд із літака зламав малу цю територію, потім осів там, щоб перевести наукові досліді. Поробив фот. знімки гірського ландшафту, що доходить до 5,000 стій висоти.

Надзвичайна сесія сойму?

„Наш Глас“ повідомляє, що консеквенцією рішення державного трибуналу в справі 6. мін. Чеховича буде скликання сойму на надз. сесію. Маршалок сойму або послє зачнуть небаром акцію збирання підписів під домагання скликання сойму.

Поворот Девея із СРСР.

Фінансовий дорадник Польщі Девей, що тиждень тому вїхав у СРСР, відїздив Київ, Харків і Одесу. Потім поїде у Москву та Ленінград. Девей скоротив свій побут і в Варшаві буде вже 8. липня. Найбільш подікався Девей Рад. Україною, студіював економічні можливості цієї країни.

Чехович — директором банку.

Дня 2. липня обіймає урядування новий начальник д-р Землякського Банку в Варшаві, 6. міністр Чехович. Метою призначення Чеховича на це становище є реорганізація консолідації Землякського Банку.

К Н И Ж К И:

ЖУРНАЛИ:

„Більшовик України“, політико-економічний журнал Ц. К. (КП(б)У. Рік видання IV.

4. 11. Львів. 19. червня 1929 р.
„Вільне Козацтво“, двотижневий літературний і політичний журнал. Рік видання 2.
4. 38. Прага, 25. червня 1929 р.

НОТИ:

Я. Ярославенко: „Гей, пластуни, гай юнаки“ на мужеський хор. Слова С. Черсенка. Вид-во „Торбан“, ч. 183. Львів 1991

ОГОЛОШЕНИЯ

установлені, зберігається по закінченні
субсидиї вказану квітку на неспро-
даних акціях. 61-1 Надзвичайна Рада Ізго-

Кіна.
„Апохало“; „Три пристрасти“.

Кіна.

Програма радіо.
Частаер 4-го.

Програма радіо.

Рим (441) 2:00 Симфон. оркестра
Міля-о (501) 20:30 Опера Катала

за душу бл. п. Проф.
ІВАН ЛЕВИНСЬКОГО
в 10-ту річницю смерті відбудеться
в середу дня 3. липня 1929. о год.
8/30 рано в Архикатедральній церк-
ві св. Юра, на яке Левинське Про-
мисленство заохочує Рада Агроно-
мічно техн. Тов. „Праця“ ім. Івана
Левинського у Львові!
Львів, 2 липня 1929. 4. 1—

ОПОВІСТКИ

Політики не знали, що в часі нашого довгомісячного перебування в тюрмі не забували про нас, а зокрема Українському Комітетові Народного Політичного

Доловинени. В оголошенню значай-
них Загальних Зборів Г-ва „Народ-
ний Літ” в Бєлгороді.

ратів від десятиків літ у мілітарі
фірма Іван Зельтенрайх, Львів
Маріїська ч. 2. Купити бразилета.

ОГЛОЩЕННЯ

Специаліст нехит дегіні, серия і маддл
Фрэнк Ган

д.р. **Фелікс Ган**

РЕОСТЕНЕВЪ 4303

8 зол. ПЕРЛЕНЕЦ
в 14-карат. золоте с рубином (цена 1 руб. 10 коп.)

Б. ГРИНБЕРГ, СИНТУСЬКА

МЕБЛІ першорядних виробів до кра-
сильових цін

БРИК І ГРИНЕР

З друкарні Видавничої Спідки „Діло“, Львів, Ринок с. 10